

менъ. Буквата А приличаше на господинъ, който се кани да мѣри земята съ дългитѣ си крака. О приличаше на малко коледно кравайче. З приличаше на змия. Д — на кжщичка . . .

Царицата махна съсь своята прозрачна ржка и всичкитѣ букви избѣгаха нѣкждѣ, а вмѣсто тѣхъ се заспушаха отъ полицитѣ, пѣшкаха и охкаха тежки голѣми книги.

— Здравѣй, мило дѣте, — каза една отъ тѣхъ, която изглеждаше най-стара, съ тъмно-жълти кори и съ златни букви. Азъ съмъ книга. Въ менъ сж наредени много листа, написани отъ твоя баща. Колко сж хубави тѣзи приказки. Разказвамъ за дѣца, за звѣрове, за села . . . Ти искашъ ли да четешъ, дѣтенце?

Азъ не зная да чета, тжжно отговорихъ.

— За да се чете, мило дѣте, твѣбва да знаешъ буквитѣ, отъ които сж съставени думитѣ.

Феята пакъ махна съ прозрачната си ржка и книгитѣ се изпокриха по полицитѣ. И веднага стана тъмно, а прѣдъ очитѣ ми се наредиха много златни думи, които феята ми прочете: „Ти трѣбва много и хубаво да се учишъ. Учението е свѣтлина. Феята ще ти помага, когато почнешъ“.

Тя ме покри съсь своето леко, прозрачно покривало и мене ми стана приятно. Азъ усѣтихъ, че мога смѣло да говоря.

— Фею, — питахъ азъ, — какъ пише татко? Азъ все пакъ искамъ да зная, какъ му помагашъ ти?

Цѣлата стая почна да се върти: и маси, и столове, и шкафове затанцуваха нѣкакъвъ смѣшенъ танецъ, безъ да се мѣстятъ много. Вратата се отвори и татко влѣзе. Азъ искахъ да се хвърля къмъ него, но нѣкой съсь сила ме задържа на мѣстото ми.

Той сѣдна на креслото си и, като склони глава малко на лѣво, взе въ дѣсната си ржка